

1941

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΘΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ

2007

SIAMNOGHI
MEGARO

معارف نظارت جبلہ سیک فی ۱۳ دی القعدہ ۱۳۲۴
وی ۱۶ ذنون اول ۱۲۴ و ۲۴۹ و ۲۲۷۸
نومرولی رخصتنامہ سیکہ طبع و المشر

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1907

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΤΟΥ
ΤΥΠ. Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ

Ἐνθ' ἰκαθέμην ποτέ, εἰς τὴν κίλλαν μου, ἔνευτεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν καρδίαν μου νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον, νὰ εὕρω Ὀσίους ἄνδρας νὰ λάβω τὴν εὐλογίαν των. Οὕτως οὖν ἐξεληθὼν τοῦ Μοναστηρίου ἐπήρα ὀλίγους ἄρτους, καὶ ὕδωρ ὅσον ἡδυάμην, καὶ ἀρξάμενος τὴν ὁδοποιρίαν με πόθον πολὺν, ἐπεριπάτησα ὀλίγας ἡμέρας, καὶ εὐρών ἓνα κικλυσμένον σπήλαιον, ἔκρουσα τὴν θύραν λέγων κατὰ τὴν τάξιν, τὸ Πάτερ εὐλόγησον, καὶ μὴ ἀκούων ἀπόκρισιν ἤνοιξα τὴν θύραν· εἰσελθὼν δὲ εὗρον ἄνθρωπον ἰστάμενον ὄρθιον εἰς σχῆμα προσευχομένου καὶ ὅτε προσήγγισα αὐτῷ ἔπεσε κατὰ γῆς. Τὸ δὲ φορέμα τοῦ ἦν ἀπὸ φύλλα φοίνικος καὶ ἔγεινεν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν ὡς στάκτη εἰς τὰς χεῖράς μου. Ἐγὼ δὲ φοβηθεὶς προσπυχάσθη λέγων τὸν Ἄμωμον καὶ ἄλλους ψαλμοὺς ὕσους ἤξευρα, καὶ ὡς ἰδυνήθη ὄλεν τὴν νύκτα ἰδισάμουν διὰ τὴν ψυχὴν του, ἐνταξίσα δὲ αὐτὸν ὡς ἠμώρισσα. Καὶ τὸ πρῶτον φράξας τὴν εἰσοδὸν ἀνεχώρησα καὶ περιπατήσας ἡμέρας 4 δὲν εἶχα πλέον ἄρτον, καὶ ἀσθινήσας ἀπὸ τὴν πείναν ἰκειτόμην ἀπονεκρωμένος. Τότε βλέπω ἐνώπιόν μου ἓνα Ἄγγελον θαυμάσιον εἰς μορφήν ἀνθρώπου, ὠρατον τε καὶ ὑπέρλαμπρον, ὅθεν πολὺ ἐφοβήθη. Ἐκεῖνος δὲ πλησιάζας με χαριστάκτον πρόσωπον, μοῦ ἔγγισεν εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας, καὶ χεῖλη μου τὸ τε ἔλαβον ἰσχὺν καὶ δύναμιν με τρόπον θαυμάσιον καὶ ἐπεριπάτησα με τὴν θείαν ἰκείνην βολήθειαν, ἄλλας ἡμέρας 4 νηστίζ. Καὶ πάλιν εἶδον ὁμοίως τὸν Ἄγγελον ἄλλαις δύο φοράς, καὶ με ἐνεθουκ-

μωσεν ὡς ἀνωθεν εἰρηται, καὶ ἐπεριπάτησα τὴν δευτέραν φοράν ἡμέρας τέσσαρας καὶ τὴν τρίτην, ἡμέραν δέκα με τὴν θείαν δύναμιν ἄσιτος. Ἐπειτα ἔβρασα πολὺ κουρασμένος εἰς τόπον ὅπου ὁ Θεὸς με ὠδήγησε, καὶ κοιτόμενος ὀλίγον νὰ ἀναπαυθῶ, βλέπω μακρόθεν καὶ ἤρχετο πρὸς με εἰς ἄνθρωπος φοβερός τὴν θείαν, γυμνὸς τὸ σῶμα, καὶ μαλάτος ὄλος σκιπόμενος ὡσάν ζῶον ἄγριον με τὰς τρίχας του. εἰς δὲ τὴν μέσην ἦτο περιζωμένος με βλαστάρια δένδρων. Ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀναβὰς εἰς ὑψηλὴν πέτραν ἰκρύβθη. Ἐκεῖνος δὲ ἐλθὼν ἔπεσε εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς πέτρας ἰκείνης κεκοπιακῶς ἀπὸ τὴν καύσιν τοῦ ἡλίου. Ἐπειτα ἀφ' ἑξαικουράσθη ὀλίγον, ἐζώνησε λέγων. Κατάβηθι δοῦλε τοῦ Κυρίου Πικροῦτι, μὴ φοβάσθαι, ὅτι καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς εἶμαι δουλεύων τῷ Θεῷ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου εἰς ταύτην τὴν ἔρημον. Τότε ἐγὼ ἔχρησα, καὶ καταβῶν μετὰ σπουδῆς ἔπεσα εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ζητῶν συγχώρισιν καὶ εὐλογίαν τὴν πρέπουσαν, καὶ αὐτὸς με ἰσύκωσεν εἰς τῆς γῆς, καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους ἔκαθησάμεν. Ἦτο δὲ πολλὸν ταλαιπωρημένος ἀπὸ τὸ γῆρας, καὶ τὴν ἰγνάρειαν, καὶ αἱ τρίχες του λευκαὶ ὡς τὸ γάλα. Ἐγὼ δὲ ἔχων πόθον νὰ μάθω τὴν πολιτείαν του καὶ τὸ ὄνομά του εἶπον αὐτῷ. Δίδομά σου Ἄγιώτατε Πάτερ καθὼς ὁ Κύριος ἀπεκάλυψέ σοι τὸ κατ' ἐμὲ, εὐτω καὶ σὺ φανέρωσόν μοι πόθεν εἶται τί σου τὸ ὄνομα καὶ πότε ἦλθες εἰς ταύτην τὴν ἔρημον; Ὁ δὲ ἀπεκάλυψε τὸ μὲν ὄνομά μου εἶνε Ὀνούφριος ἔχων δὲ εἰς ταύτην τὸν τόπον χεῖρους ἰδισάμειοντα, με θεία συνδαιτυμένους καὶ με χόρτα καὶ ὕδωρ τρεφόμενος, οὔτε ἄλλον τινὰ ἄνθρωπον ἰώρακα πώποτε, μόνον ἐσὲ ὅπου σὲ ἀπίστευτον ὁ Θεὸς διὰ νὰ ἐνταξίσας τὸ σῶμά μου αὔριον. Ὁ Πατήρ μου ἦτο Βασιλεὺς τῆς Παρθίας, ἡ δὲ Μητὴρ μου στείρω εὖτα, ἰδόντο ἀμφοτέρω τοῦ Θεοῦ νὰ τοῖς δώσῃ κλη-

ρονεμίαν. Καί μετὰ πολλὰς προσευχὰς τοῦς ὑπήκουσεν ὁ Κύριος καὶ ἐπειδὴ συνέλλαβεν ἡ Μήτηρ μου, ἔγινε χαρὰ μεγάλη εἰς τὸ παλάτιον καὶ μετὰ τὴν κύησιν εἶδεν ὁ Πατήρ μου Θεῖον ἀποκάλυψιν καλεῖουσιν αὐτὸν νὰ μὴ ὀνομάσῃ Ὀνοῦφριον εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ἐπειτα νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς ἓνα Μοναστήριον, ὅπου εἶνε εἰς τὴν Θεβαΐδα τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸ διαμάζουον ἡτοιχαστήριον, καὶ οὕτως ἐποίησεν ὁ Πατήρ μου. Καὶ ἐνῶ ἐπορευόμεθα μὲ ὑπερίτερος πρὸς Αἰγυπτον, μὰς ἐσυνόδευσεν ἀπὸ Θεῖαν νεύσιν καὶ βούλησιν Ἐλαφός τις, ἡ ὁποία μὲ ἔστρεψε μὲ τὸ γάλα τῆς εἰς ὅλην τὴν ὄσειπορίαν ἐκείνην, μὲ θαῦμα τῶν ὄρωντων, καὶ ἐκπληξιν. Καὶ φθάσαντες εἰς τὸ ρηθὶν Μοναστήριον, ἀνήγγειλιν ὁ Πατήρ μου ἅπαντα εἰς τὸν Ἠγουμένον, ὅστις εἶπεν αὐτῷ. Ἐδὼ ποσῶς γυνὴ δὲν ἐπλησίασε πώποτε, καὶ πῶς νὰ τραφῇ τὸ παιδίον; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, καθὼς ὁ Κύριος ὠκονόμησε καὶ μὲς ἐσυνόδευσεν εἰς ὅλον τὸν δρόμον ἡ Ἐλαφος καὶ τὸ ἔστρεψεν, οὕτω πάλιν μὲ τὸ Θεῖον π. ὅσησιν, θέλει ἐρχεσθαι καὶ εἶδῶ καθ' ἐκάστην νὰ τὸ θυλαζῇ ἕως νὰ ἀπογαλακτισθῇ.

Οὕτως οὖν ἔστρεψε, καὶ ἔμεινε εἰς αὐτὸ τὸ Κοινόβιον καὶ ὁ μὲ οὖν Πατήρ μου ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἡ δὲ Ἐλαφος ἤρχετο καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἕως τὸν τρίτον χρόνον, καὶ μὲ εἶθ' ἔλαζιν. Ἦσαν δὲ πάντες οἱ Μοναχοὶ αὐτῆς τῆς Μονῆς ἁγιάτατοι, πορευόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Κυρίου ἄμειπτοι· εἶχαν ὅλοι μίαν ψυχὴν καὶ καρδίαν καὶ ἀγάπην ἀλλήλους θαυμασίαν· εἶτι ἤρρεσκε τοὺς ἐνὸς, εἰδέχοντα ἅπαντες, ἐνήστευον καὶ προσήχοντο ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν ἱεκμυαν μὲ τὴσιν σιωπῆν τὸ ἐργόχειρόν των, ὅπου δὲν ἐτόλματινὸς χωρὶς ἀνάγκην νὰ λαλήσῃ λόγον βραχύτατον. Ἐμαθον οὖν ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐδιδάχθην τὴν Ἱερὰν Γραφήν, καὶ τῆς μοναχικῆς πολιτείας ὅλας τὰς τάξεις μὲ πᾶσαν ἀκριβείαν.

Πολλάκις δὲ ἐπαινοῦσαν τὸν Πρεσβύτερον Ἠλίαν ἔτι ἰδουνημῶθη ἀπὸ τὸν Θεῖον εἰς τὴν ἔρημον μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ ἰγκράτειαν, καὶ ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ νὰ κάμνη θαυμάσια, καὶ μάλιστα ὅπου δὲν ἐδεδείκμασιν ἀκόμη τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ποτήριον, ἀλλὰ μετεστάθη εἰς τὸ Παράδεισον αὐσσωμος. Καὶ πάλιν εἰς τὴν Νίαν Διαθήκην τὴν ὑπέριτον Βασπιστήν, καὶ Πρόδρομον τὸν ὑπὲρ πάντας τοὺς Ἁγίους Χριστομαρτύρητον, τὸν ὁποῖον ἐπαινοῦσαν κατὰ πολλὰ. Ὅθεν ἀκούων καθ' ἐκάστην τοὺς πατέρας ὅλους τοῦ Κοινόβιου νὰ εὐφημίζου τοὺς τοιοῦτους, ἠρώτησα λίγων. Λοιπὸν εἰ ἀναχωρηταὶ ἔχουον παρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν περισσότερον; Οἱ δὲ εἶπόν μοι, καὶ τέκνον μου μεγαλήτεροι εἶναι ἀπὸ ἡμῶν. Ὅτι ἡμεῖς μὲν βλέπομεν καθ' ἐκάστην, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀναγινώσκουμεν τὴν ἀκολουθίαν κοινῶς μὲ πνευματικὴν εὐφροσύνην, καὶ ἀγαλλίασιν. Ὅταν πεινασῶμεν, εὐρίσκομεν τὴν τράπεζαν ἐτοίμην. Ἐὰν ἀσθενήσῃ τις ἐξ ἡμῶν σωματικῶς ἢ καὶ ψυχικῶς τὸν βοηθοῦν καὶ ὑπεριτοῦσιν εἰ ἄλλοι μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, καὶ ἀπλῶς εἶτι ἄλλο χρειασθῶμεν εὐρίσκομεν τὴν θεραπείαν ἀμείζουσαν. Ἀμὴ ἐκείνον οἱ εὐλογημένοι ἡ συχασταὶ δὲν ἔχουον ἐξ ἀνθρώπων τινὰ βοήθειαν, ἀλλὰ εἰς μόνον τὸν Θεὸν ἐλοφύλακα ἐλπίζουσιν. Ἐὰν τοὺς ἔλθῃ πειρασμός ἐκ τοῦ διαίμονος, δὲν ἔχουον τινὰ νὰ τοὺς συμβουλεύσῃ. Ἐὰν πεινάσου, ἢ διψάσου, ἢ γομνητεύσου, ἢ ἄλλο ὅμοιον χρειασθῶσι, δὲν ἔχουσι τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνγκαιὰ τοῦ σώματος· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀκολουθίαν καὶ προσευχὰς σχολάζουσι περισσότερον, μὴ ἔχοντες σωματικὸν ἐργόχειρον, καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ καθ' ἐκάστην διακονοῦσιν αὐτοὺς, καὶ ὅταν ἐξέρχεται ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐκ τοῦ σώματος, τὴν λαμβάνουσι μετὰ πολλῆς εὐλαθείας καὶ τὴν ὑπάγουσιν ἐνώπιον τῆς μακαρίας Τριάδος, ψάλλοντες μὲ εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν. Ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος

ἀπὸ τοῦ Θεωφόρου πατέρα ἐπρώθη τὴν καρδίαν, μὴ πύθην καὶ ἐτήκετο ἡ ψυχὴ μου εἰς τὴν ἀγάπην τῆς ἁσυχίας. λοιπὸν μὲν νύκτα ἔλαβον ὀλίγους ἄρτους, καὶ ἐξῆλθον τοῦ μναστῆριου διέμενης τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ ὀδηγήσῃ ὅπου εἶναι εὐ-
 ἄριστον αὐτῷ νὰ εἰκίσω. ψθίσας δὲ εἰς τὴν ἔρημον, ἔβα-
 λα εἰς τὸν ἰοὺν μου νὰ μείνω ἐκεῖ εἰς ἓνα ὄρος, καὶ τότε
 βλέπω ἔμπροσθέν μου φῶς μέγα· ἔθεν φοβηθεὶς ἔβουλήθην
 νὰ ἐπιστρέψω ψάλλιν εἰς τὸ κεινέσιον. Ἄλλ' εὐθὺς ἐφάνη
 εἰς ἐκεῖνο τό φῶς ἓνας ὡραιότατος ἄνθρωπος, θαυμάσιος τὴν
 θίαν, καὶ ἑδοξος λέγων. Μὴ φοβηθεὶς Ὀνούρριε. ἐγὼ εἰμι
 ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, ὅστις μὲ ἐπρόσταξε νὰ σὲ φυλάττω ἀπὸ
 τὴν ὄρην τῆς γεννησίως, ἕως τὴν τελευταίαν ἡμέραν σου.
 Πορεύου εἰς τὴν προκειμένην ἰδοιορίαν σου, καὶ μὴ δειλι-
 ἀσῃ τῆς παιουργίας τοῦ δαίμονος, οὔτε πειρασμούς ἢ ἄλ-
 λο σινάντημα· ὅτι ἐγὼ εἰμαι μετὰ σοῦ, νὰ εὐ διαφυλάττω
 ἕως νὰ παραστήσω τὴν ψυχὴν σου εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ταῦτα
 εἰς ἐμὲ λαλήσας ὁ ἄγγελος, μὴ ἰσυνόδευσεν ἕως μίλια ἑβδόμη
 κόντα, ὅπου ἦτο ἓνα σπήλαιον, καὶ τότε αὐτὸς μὲν ἔγινεν ἄ-
 ραντος, ἐγὼ δὲ ἀφ' οὗ ἔκρουσα τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, ἐ-
 ξῆλθην εἰς γηραιὸς καὶ χερσιστατος εἰς τὸ εἶδες, πολὺ ἐνά-
 ρητος καὶ προσκυνήσας αὐτόν, μὴ ἠσπάσατο λέγων. Καλῶς
 ἦλθες τέκνον, καὶ ἀδελφεὶ συνεργάτα Ὀνούρριε. Ὁ Κύριος
 νὰ σὲ περισκέπῃ καὶ νὰ σὲ διαφυλάττῃ, εἰς τὸν ἔδον αὐ-
 τοῦ. Εἰσελθὼν εἰς τὸ σπήλαιον, ἔμεινα ἡμέρας τινὰς διδα-
 σκόμενος διάφορα πράγματα, καὶ ἀφ' οὗ μὲ ἐνουθέτησεν ἰκανῶς
 ἕσα ἦσαν ἀνεγκαια διὰ τὴν ἀσκησιν, μού εἶπε. Ἀνάστηθι
 τέκνον, νὰ σὲ ὑπάγω εἰς ἓνα σπήλαιον ψυχιστικὸν εἰς
 τὴν ἐσωτέραν ἔρημον, εἰς τὸ ὅποιον θέλει ὁ Κύριος νὰ εἰ-
 κήσῃς μόνος σου, νὰ πολυμήτης ἀνδρείως κατὰ τοῦ δαίμο-
 νος, ἵνα λάβῃς τῆς νίκης τὰ τρόπαια. Περιπατήσαντες νο-
 χθίμια τέσσαρα, ἐφθάσαμε εἰς μίαν καλὴν μικρὰν, ἣτις

εἶχε φοίνικια καὶ βρύσιν ὡραίαν, καὶ λέγει. Οὗτός ἐστιν ὁ
 τόπος, ὅπου σοῦ κτήρησαν ὁ Κύριος εἰς κατοικῆσιν. Ἐ-
 μείνιν μετ' ἐμοῦ ἡμέρας 30 διδάσκων εἰς ἐμὲ πᾶσαν ἀκρί-
 βειον τῆς μοναδικῆς παλαιστρας, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ σπή-
 λαιον αὐτοῦ, ἤρχετο κατ' ἔτος καὶ μὴ ἔβλεπεν, ἕως οὗ ἀ-
 πίθανεν ἰδῶν, καὶ τὸν ἐνταφίασα. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ἦτον
 Ἐρμίας ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰσάχαρ, καθὼς μού εἶπε. Ταῦ-
 τα ἀκούσας ὁ Παφνούτιος, εἶπε αὐτῷ. Γνωρίζω Πάτε-
 ἀγιώτατε, ὅτι πολλὴν κόπον ἐπήρας εἰς ταύτην τὴν ἔρημον·
 ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Πιστεύσον μοι ἀγαπητέ, ὅτι τέσσον βᾶσα-
 νον ὑπέμεινα, ὅπου ἀπελπίσθην ἕως θανάτου διὰ τὴν πολ-
 λὴν καύσιν τοῦ θέρους, καὶ τὴν τοῦ χειμῶνος ψυχρότα,
 πείναν καὶ ἄλλας στενοχωρίας τοῦ σώματος διότι τὰ ἱμά-
 τιά μου ἐσθάρησαν ἀπὸ τὴν ψύχραν, καὶ ἔμεινα ὑλόγυμνος,
 ἀσθενήσας ἡμέρας πολλὰς, καὶ ἄλλους πειρασμούς καὶ βᾶ-
 σανα ἔπαθα, ὅπου θέν φθάνει γλώττα νὰ τὰ δινηγηθῇ, τὰ ὅ-
 ποια ὅλα ὑπέμεινα καρτερικῶς στοχαζόμενος, τὰ ἀνεκλήθητα
 ἀγαθὰ ὅπου ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Ὁ ὅποιος
 ἰδὼν τὴν πολλὴν μου στενοχωρίαν, ἐκέλευσε καὶ ἐφύτρωσεν
 τρίχας εἰς ὄλον τὸ σῶμά μου, καὶ σκεπόμενος ὑπ' αὐτῶν δέν
 αἰσθανόμενον πλέον τὴν ψύχραν, ἢ ἄλλην βᾶσανον.

Ἄλλὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν μού ἔφερον ὁ ἅγιος Ἄγγε-
 λος ἓνα ἄρτον διὰ νὰ στηρίζωμε, νὰ δουλεύω τοῦ Θεοῦ μὲ
 περισσοτέραν θερμότητα. Ταῦτα ἀκούσας παρὰ τοῦ ὀσίου
 ἰθαύμασι καὶ εἶπον αὐτῷ, πῶθεν κοινωνεῖς τὰ Θεῖα μυστή-
 ρια; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἔρχεται
 ἅγιος Ἄγγελος καὶ μᾶς μεταλαμβάνει ὄλους τοὺς ἔρημίτας,
 καὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὅπου κοινωνήσωμεν πληρούμεθα πά-
 σης πνευματικῆς χαρᾶς. οὔτε ποσὸς πεινοῦμεν ἢ διψοῦμεν,
 οὔτε πόνον ἢ ἄλλην θλίψιν αἰσθανόμεθα, καὶ ὅταν τις ἐξ

ἡμῶν ἐπιθυμήτη νὰ ἰδῆ ἄνθρωπον, ἀνακλιθῆναι ὑπὸ τῶν Ἄγγλων εἰς τὸν Περσίδαισον, καὶ θεωρῶν τὴν λάμψιν καὶ τὴν ὠραιοτάτην τῶν Οὐρανίων ταγματῶν ἐξίσταται μετέχων ἐκείνου τοῦ Θεοῦ φωτὸς χεῖρε τῷ Πνεύματι, εὐφραίνεται καὶ ἀγάλλεται περισσῶς τριούτου ἀγαθοῦ ἐξισούμενος, καὶ λητμονεῖ τελείως ὅλους τοὺς πριτέρους κόπους καὶ στενοχωρίας ὅπου ὑπέμενεν. Εἰς δὲ τὸ μέλλον ἀξάνει μᾶλλον ὁ πῦθος τοῦ εἰς ὄν ἔνθεον ἔρωτα καὶ δουλεύει περισσώτερον ἐξ ὅλης τοῦ τῆς ψυχῆς εἰς τοὺς πνευματικῶς ἀγῶνας, διὰ ν' ἀξιώσῃ νὰ κληρονομήσῃ αἰώνιος τοσαύτην μακκρίοτητα. Ταῦτα τοῦ ξιμνήτητος Ὀνουρρίου διηγούμενου εἰς ἐμὲ, ἠσθάνομην τοιαύτην γλυκύτητα ὅπου ἐλκασμόνεσα παντελῶς τὰ λυπηρὰ τῆς ὁδοπορίας, τὴν πείνῃν καὶ δίψαν καὶ ὅλον τὸν κόπον εἰς οὐδὲν λογισάμενος, καὶ αἱ δυναμωθεὶς ψυχῇ καὶ σῶματι εἶπον αὐτῷ μετ' ἀγαλλιάσεως. Θεκάριος ἔγώ ὅπου ἠξιώθην καὶ εἶδῃ καὶ ἤκουσα τὰ τὰ γλυκύτατα λόγια. Ὁ δὲ μοῦ εἶπον. Ἄ; κατακλύσωμεν τὸν λόγον, ὦ τέκνον, καὶ ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἰδῆς τὴν κατοικίαν σου. Περιπατήσαντες τρία μίλια ἐφθάσαμεν εἰς μικρὴν καλύβην ἔχουσαν πηγὴν καὶ φόνικα πλυσίον αὐτῆς, καὶ ἐξάμενοι ἐκκλήταμεν τὰ περὶ Θεοῦ διηγούμενοι. Τῆς δὲ ἡμέρας τελειουμένης περὶ δυσμῆς ἡλίου, βλέπω εἰς τὸ μέσον τοῦ καλλίου ἕνα ἄρτον μεγάλον καὶ ὠραιοτάτον. Ὁ δὲ Ἄγιος μὲ εἶπεν. Ἐγείρε τέκνον μου, φάγε καὶ πίε εἴτι ἐξικτέταλιν ὁ Κύριος, ὅτι πολλὰ εἶται ταλαιπωρημένος ἀπὸ τὴν ὁδοπορίαν καὶ εἶν δὲν φάγῃς ἔχεις κίνδυνον. Ἐγὼ δὲ εἶπον. Ζῆ Κύριος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, οὐ ἐνώπιον παριστάμεθα, οὐ μὴ φάγω εἰάν δὲν φλυθῶμεν μὲ ἀδελφικὴν ἀγάπην ἀμρότεροι. Πολλὰ οὖν τὸν περικάλισα καὶ μετὰ βίας τὸν ἐκκτάπεισα. Εὐλογήσας οὖν τὴν τράπεζαν ἔκοψε τὸν ἄρτον, καὶ φηγόντες εἰς δόξαν Θεοῦ ἐχορτάσαμεν καὶ μᾶς ἔμεινεν ἄρτος. Μετὰ τὴν εὐχα-

ριστίαν ἐπεράσαμεν ὅλην τὴν νύκτα προσευχόμενοι. Πρωίως δὲ γενομένης, βλέπω τὴν χροιάν τοῦ προσώπου τοῦ χλωμὴν καὶ ἐνηλλαγμένην. Ὅθεν δειλιόσας ἠρώτησα τὸ αἴτιον. Ὁ δὲ μοῦ λέγει μὴ φοβηθῆς ἀδελφί, ὅτι ὁ περὶ πάντας ἀγαθος καὶ εὐσπλαγγνος Κύριος, σὲ ἀπίστευτε νὰ ἐνταφιάσῃς τὸ σῶμά μου Ἴδου γὰρ σήμερον τελειώνει ἡ παροικία μου καὶ ἀπελεύσεται ἡ ψυχὴ μου εἰς τὴν ἀνεκλάλητον εὐφροσύνην τῆς Οὐρανοῦ μακκρίοτητος, καὶ ἐνθυμοῦ ὅταν ὑπάγῃς εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ κηρύξῃς εἰς τοὺς Μοναχοὺς καὶ εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς, ὅτι ἐζήτησα ταύτην τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, ὅστις τελείσει τὸ μνημόσυνόν μου καὶ μὲ ἐορτάσει ἢ γράψῃ καὶ κηρύξῃ τὸν βίον μου, καθὼς σοῦ τὸν ἐδιηγήθην, νὰ μὴ τοῦ ἔλθῃ ποῖως ἐκ τοῦ Διαβόλου πειρασμός, ἢ ἄλλο τί κκεκόν, καὶ νὰ γένη κληρονόμος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτῷ. Πολλὰ ὀρέγομαι, Πάτερ ἅγιε, τοῦτον τὸν τόπον, καὶ δός μοι τὴν εὐλογίαν σου νὰ τελίσω ἐνθάδε τὸ ὑπόλοιον τῆς ζωῆς μου. Μοῦ λέγει δὲν σε ἀπέστειλεν ὁ Κύριος νὰ μείνης ἐδῶ, ἀλλὰ μόνον νὰ ἐνταφιάσῃς, τὸ σῶμά μου καὶ νὰ εὐφρανθῆς μὲ τοὺς δεῖους δούλους αὐτοῦ, ὅπου οἰκοῦσιν εἰς ταύτην τὴν ἔρημον, καὶ νὰ κηρύξῃς εἰς τὸν κόσμον τοῖς φιλοχριστοῖς τὴν πολιτείαν αὐτῶν εἰς δόξαν Θεοῦ διὰ νὰ τοὺς μιμηθεῖν τὸ κατὰ δύναμιν. Ταῦτα εἰπόντος εἰς ἐμὲ ἔπισα εἰς τοὺς πόδας του λέγων. γινώσκω ἀγιώτατε Πάτερ, ὅτι ὅσα αἰτήσεις τῷ Θεῷ δώσει σοι διὰ τοὺς πολλοὺς σου ἀγῶνας. Δέομαι οὖν καὶ παρκαλῶ σε νὰ μὲ εὐλογήσῃς νὰ γένω εἰς τὴν ἀρετὴν ὁμοίος σου νὰ λάβω παρὰ Θεοῦ μετὰ σοῦ ὁμοίαν δόξαν καὶ ὁμοιον στέφανον εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, καθὼς εἰς ταύτην ἠξιώθην καὶ σὲ ἀπῆλαυσα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὁ Κύριος νὰ μὴ σε λυπήσῃ εἰς αὐτὸ ὅπου ἐζήτησαι, ἀλλὰ νὰ σε εὐλογήσῃ νὰ σε στηρίζῃ εἰς τὴν ἀγάπην του, νὰ σε λυτρώσῃ ἀπὸ πάντων ἁμαρτιῶν

καὶ πειραστῶν τοῦ ἀντικειμένου, καὶ νὰ τελειώσῃ εἰς εἰς τὸ ἔργον ὅπου ἐπέθεσε. Οἱ δὲ ἄγγελοι τοῦ νὰ σε παρηπά-
σωσι καὶ νὰ σε φυλάττωσιν ἀπὸ τὰς ἐπιβουλάς τοῦ ἐχθροῦ,
διὰ νὰ μὴ εὖρη ὁ ψυχροφθόρος τίποτε πταίσμον εἰς εἰς τὴν
ὄραν τῆς κρίσεως, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ,
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ σοῦ ἐν τῷ ἰὼν αἰῶνι
καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Ταῦτα εἰπὼν, καὶ κλίνας τὰ γόατα ὤφωσε πρὸς Οὐρανὸν
τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα λέγων μετὰ θαυμάσιον. «Ἰψίστε
Θεὲ, καὶ ἀράτε, οὐδ' ἡ δύναμις ἡ ἀνεξιχνίαστος, καὶ ἡ δεξιὰ
ἡ ἀκατανόητος, καὶ ἀείκρητος, καὶ τὸ ἔλεος τὸ ἀπειρὸν,
καὶ ἀμέτρητον, ὕμνω, εὐλογῶ, προσκινῶ, καὶ δεξιᾶζω Σε ὅν
ἐπέθεσα ἐκ νιότητός μου, καὶ σοὶ ἠκολούθησα. Ἐπάκουσόν
μου, πρὸς σὲ ἐκείρεξα, ὅτι ἐπέιδεν τὴν ταπεινώσιν μου,
ἔσωσας ἐκ τῶν ἀνγκῶν τὴν ψυχὴν μου. Οὐ συνέκλεισάς
με εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀλλ' ἔστησας ἐν εὐφροσύνῃ τοῦ πό-
δας μου. Δέχομαι σου Κύριέ μου τῆ οἷ διξίξ σκέπασον με,
ἵνα μὴ παραχθῇ ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τοῦ δαίμονος, ὅταν ἐξέρ-
χεται ἐκ τοῦ σώματος. Ἄλλὰ παραλαβε αὐτὴν δι' ἁγίων
ἄγγελων σου, καὶ κατὰ ταξιν ἵθα ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ
προσώπου σου. Ὅτι εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας. Μνήσθητι
πανοικτιρῶν καὶ πολυεἰεῖ τοῦ πιστοῦ Λαοῦ σου. Καὶ ὅστις
εὐρίθη εἰς κίνδυνον θαλάσσης, ἢ εἰς θυμὸν δικαστοῦ, ἢ ἄλ-
λην τινὰ στενοχωρίαν καὶ σὲ ἐπικαλεσθῆ λέγων. Παντοδύ-
ναμι Κύριε διὰ προσβειῶν τοῦ δούλου σου Ὀνουφρίου ἐλέ-
ησόν με Παρακαλῶ τὴν Βασιλείαν σου καθὼς μοῦ ἔταξες,
ἐπάκουσον αὐτοῦ τῆς δεήσεως.» Ταῦτα προσευξάμενος εἶπε.
«Κύριε εἰς χεῖράς σου παρατίθω τὸ πνεῦμά μου,» καὶ
οὕτως ἵπαιον ὕπτιος εἰς τὴν γῆν, καὶ πάλιν προσήχετο
μυστικά. Τὸ πρόσωπόν του ἔγινεν ὡς φῶς, καὶ τότε ὠτρύν-
θη τὴν τὴν εὐωδίαν, ὅπου ἔμεινα ὡς ἐξιστηκῶς ἀπὸ ἐκείνην

τοῦ Περκαδίσου τὴν ὁσμὴν καὶ γλυκύτητα, καὶ εὐθὺς ἔγιναν
βρονταῖς, καὶ ἀστραφαῖς φοβηραῖς. Ἐγὼ δὲ ἔπαιον ἀπὸ τὸν
εὐβὸν βλέπων ἀνωγμένους τοὺς Οὐρανούς, καὶ πᾶσαν στρα-
τιάν τῶν ἄγγελων ψάλλουσαν ἐπάνω τοῦ Ἁγίου γλυκυτά-
τους ὕμνους καὶ μελωδικὰ ἔτρακτα εὐτάκτως με λαμπάδας
ἀναμμένας, καὶ χρυσὰ θυμιάματα εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ὡς
διάκονοι. Εἰς δὲ τὸ μέσον αὐτῶν ἐξῆν φῶς μέγα, καὶ ἐκ
τοῦ φωτός ἐξῆλθε φωτὴ ἑδωτῆτη λέγουσα «Διῦρο ψυχὴ
φιλάτη μου. νὰ σὲ ὑπάγω εἰς ἐκείνην τὴν ἀνάπαυσιν τῶν
δικαίων καὶ ἀρητον ἀγαλλίσειν, ἣν ἐπέθεσας.» Τότε ἐξῆλ-
θε τοῦ σώματος ἡ μακρὴ ἐκείνη ψυχὴ ἐν εἰδει λευκοτάτης
περιστρεῖς, καὶ λαβὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
στός εἰς τὰς παναγρᾶντος χεῖρας αὐτοῦ, ἀνῆλθεν εἰς Οὐ-
ρανούς με τοῦ ἁγίου ἄγγελου, ψάλλοντας με εὐφροσυ-
νην, καὶ ἀγαλλίσειν. Ἐγὼ δὲ ἐγερθεὶς κατερύλου μετὰ δα-
κρύων τὸ ἱερώτατον λείψανον, τὸ ὅποιον ἐξήστραπτεν ὡς
πολυτίμητος Σάββας, καὶ εὐωδίαζεν ὡς ἀρώμακτα. Ὀδυρό-
μενος οὖν ὁμέτρως ὦραν πολλήν, ὅτι ὑπερῆθην τόσον τά-
χιστα τοιοῦτον πολυτίμητον ἡσκαρὸν, ὅπου με τόσον κόπον ἀπό-
κτησα, ἐσυλλογιζόμενος, πῶς νὰ σκάψω τὴν γῆν νὰ τὸ κρύ-
ψω, ὅτι ἐργαλεῖον δὲν εἶχε σιδεροῦν. Τότε ἦλθον δύο λέ-
οντες, καὶ πλησιάζοντες με πρῶτητα, ἔλιξαν τοῦ πόδας
αὐτοῦ, καὶ ἔκαμαν τινὰ σχήματα πίνθους καὶ θλίψεως·
ὡσπερ νὰ ἦταν λογικὰ κτίσματα. Ἐγὼ δὲ εἶπον πρὸς αὐ-
τούς. Ἠξείρω ὅτι ὁ Θεὸς σὺς ἔστειλε, νὰ ἐνταφιάσωμεν τὸ
Ἅγιον λείψανον. Ἐπειδὴ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ὕμνοῦσι τὸν
Ποιητὴν καὶ τοῦ ὑπακούον λαβὼν τὴν ράβδον μου ἐση-
μείωσα εἰς τὴν γῆν τὸ μῆκος τοῦ τάφου. Οἱ δὲ ἔσκαψαν με
τοὺς ὄνυχας αὐτῶν, καὶ ἔκαμαν λάκκον. Εὐγάζων τὸ ἄλλο
ἦμυσι ἐπανωφῆρι μου, ὅπου μεῦ ἔμειναν ἀπὸ τὸν προλε-
χθέντα Ἐρημίτην, καὶ τυλίξας τὸ Ἅγιον λείψανον μετ' εὐ-

λαθείας, τὸ ἰνταρίασα. καὶ οἱ μὲν λόντες ποιήσαντες εἰς τὸν τάφον καὶ εἰς ἐμὲ μετάνοιαν, ἀνεχώρησαν. Ἐγὼ δὲ ἔμεινα κλαίων συλλογιζόμενος τὴν ἀναξιοσύνην, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου καὶ ἔλεγον ταῦτα. Οὐαὶ μοι τῷ ἀθλήῳ καὶ ὀκνητῷ. Πόσους δούλους ἐπιμελεῖς καὶ ἰναρίτους ἔχει ὁ Κύριός μου, καὶ στρατιώτας ἀνδρείους. Ἀμὴ ἐγὼ ὁ ἀμείλιός τε καὶ ῥέθυμος, ποῖαν ἀπολογίαὶν νὰ δώσω τῷ Κτίσῃ μου; Ποῖον βραβεῖον καὶ στέφανον νίκης νὰ λάβω, ἐπειδὴ δὲν ἐπολέμησα ποτέ μου κατὰ τοῦ δαίμονος; Ταῦτα λέγων ἐμελέτησα νὰ ὑπομείνω εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, νὰ ἀγωνίζομαι. Ἀλλὰ εὐθύς ἐγένετο σεισμός καὶ πέσον ἐκεῖνο τὸ ὄρος ἐσκέπασεν ὄλον τὸ σπήλαιον, τὴν πηγὴν καὶ τὸν φόνικκα καὶ ἅπαντα ἠρχνίσθησαν. Ἐγὼ δὲ τὸ συμβάν θεασάμενος, ἐγνώρισα ὅτι δὲν ἦτο Θεοῦ θέλημα νὰ μείνω ἐκεῖ, καὶ ἔκλαιον. Ἐπιφανείς δὲ ἔμπροσθέν μου ὁ προρρηθὲς Ἄγγελος μὲ εἶπε. Μὴ κλαίης, ἀλλὰ χαίρου μάλλον, ὅτι ἠξιώθης καὶ εἶδες θαυμάσια. Περσεύεις εἰς Αἴγυπτον, κήρυξεν ἅπαντα τὰ περὶ τοῦ μακαρίου Ὀνούφριου, καὶ τῶν λοιπῶν ὅπου εἶδες καὶ θέλεις ἰδεῖ εἰς ταύτην τὴν ἔρημον. Ἄπελθε εἰς εἰρήνην παρὰ Θεοῦ δυναμούμενος. Ἐκοιμήθη δὲ ὁ πανόλκιος Ὀνούφριος τῇ 16'. Ἰουίου εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν καὶ περιπατήσας ἡμέρας τέσσαρας ἔβησα εἰς κελλίον καὶ εἰσελθὼν εἰς αὐτὸ, δὲν εὗρά τινας ἰσώθεν, καὶ καθίσας ἐπερίμενα τὸν οἰκίτορα ὅστις ἔφθασεν εἰς ἐλίγην ὥραν, καὶ ἦτο εἰς τὴν θείαν θαυμαστός, καὶ σεβάσιμος, πολὺς τὴν τρίχα, ἐνδεδυμένος μὲ ἱμάτιον πεπλεγμένον μὲ φύλλα φοίνικος. Τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἔδειχνεν ὡς Θεοῦ Ἀγγέλου, καὶ μὲ λέγει εἰρήνη σοι, ἀδελφέ μου καὶ συνεργάτα Παφνούτιε, ὁ τὸν μακάριον ἰνταρίασας Ὀνούφριον. Ἐγὼ δὲ ταῦτο ἀκούσας ἐθαύμασα, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῷ προσεκύνησά. Ὁ δὲ μὲ εἶπε. Ἀνά-

στα τέκνον. Ὁ Κύριός σε ἠξίωσε νὰ ἀπολαύσῃς τοὺς φίλους σου, ὅστις καὶ τὴν ἔλευσίν σου μὲς ἀπεκάλυψε. Πίνωσα δὲ, ὅτι ἐξήκοντα ἔτη ἔχομεν κατοικοῦντες εἰς ταύτην τὴν ἔρημον, καὶ δὲν εἶδαμεν ἄλλον τινὰ ἀνθρώπον. Οὕτω συνομιλούντων ἡμῶν, ἔβησαν ἄλλοι τρεῖς γηραλίοι ὅμοιοι αὐτῷ εἰς τὸ χρῶμα καὶ τὸ ἐνδυμα, καὶ ἀσπασάμενος αὐτούς ἐκαθήσαμεν ἐξηγοῦμενοι περὶ τοῦ μακαρίου Ὀνούφριου καὶ ἄλλων ἁγίων. Ἐπειτα μού εἶπαν, ἔγειρε τέκνον νὰ φιλιυθῶμεν ἵνα στηρίχθῃ ἡ καρδία σου, ὅτι πολλὴν ὁδὸν ἐπεριπάτησες, καὶ ἡμεῖς διὰ σὲ ἰσυνάχθημεν ἵνα σου νευραριθῶμεν ψυχὴν τε καὶ σῶματι. Ἀναστάντες οὖν προσευξάμενα· καὶ ἰδοὺ βλέπω πάντα ἄρτους ζεστοὺς ὡσπερ νὰ τοὺς ἔδωκεν ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπὸ τῆν φούρνου. Ἐβησαν δὲ καὶ αὐτὶ ἄλλου εἶδους βρώσιμον καὶ ἐπάγαμεν πρὸς αὐτάρκειαν. Μετὰ δὲ τὴν εὐχαριστίαν μετῴ εἶπαν. Ἰδοὺ σήμερον, ὡς ἤκουσας, ἐξήκοντα ἑτὴ χρόνον ἔχομεν εἰς τὴν ἔρημον ταύτην, καθ' ἑκάστην μὲς ἔρχονται οἱ τέσσαρες ἄρτοι ἐκ Θεοῦ προστάγματος, καὶ σήμερον δι' ἐσὲ εὐρέθησαν πέντε· καὶ δὲν ἠξεύρομεν πόθεν φέρονται. Μόνον ἀφ' οὗ ἀναγνώσωμεν, τὸν ἰσπερινόν, εὐρίσκουμεν αὐτούς εἰς τὴν τραπέζην. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐτελέσαμεν ἀγρυπνίαν ὅλην τὴν νύκτα εὐχόμενοι· καὶ πρωῖας γενομένης, τοὺς ἐπαρακάλεσα νὰ μοῦ εἰποῦν τὰ ὀνόματά των καὶ δὲν ἠθέλησαν ἀλλὰ ἀπεκρίθησαν· ἐκεῖνος ὅπου γινώσκει τὰ πάντα ἠξεύρει καὶ ἡμῶν τὰ ὀνόματα. Μόνον συγχώρησόν μας καὶ πρέσβευε νὰ ἰδοῦμεν ἀλλήλους εἰς τὸν Παράδεισον. Εὐλογηθεῖς οὖν ὑπ' αὐτῶν ἀνεχώρησα, καὶ περιπατήσας ἡμέραν μίαν ἔβησα εἰς τόπον πολλῷ ὥρατον καὶ ἐπιτήθειον, ὅπου ἦτο σπήλαιον καὶ πηγὴ ὕδατος, καὶ ἰπότιζε διάφορα δένδρα ἀπὸ καρποῦ φορτωμένα, καὶ ἰθαύμαζα τὸ πλῆθος καὶ τὴν ποικιλίαν αὐτῶν. Ἦσαν δὲ φοίνικες, κίτρα ρόδια, συκάμινα, ροδάκινα, ζιζιφα κρεβατὰ μὲ σταφύλλια,

ἀμύγδαλα καὶ ἄλλα δένδρα κάρπιμα, τῶν ὁποίων ἡ γῆσις ἦτο γλυκυκίρα τοῦ μέλιτος, καὶ ἡ εὐωδία θυματίου, τὸσον ὅπου ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν εἰς τὸν Παράδεισον. Ἐνῶ δὲ ἐθρόμαζον τὴν ὠραιότητα αὐτῶν, βλέπω τέσσαρας νεους εὐειδέεις εἰς τὴν πρόσωπα, ἐδιδυμένους περιθέτων δέματα, εἴτινες πλησιάζοντες μοῦ εἶπαν· χαίροις ἀδελφε Παρνούτιε. Ἐγὼ δὲ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς ἐπροσκύνησα· οὐτεὶ δὲ μετ' ἡγερον καὶ ἐκάθισαν συνομιλοῦντες, Ἦσαν δὲ εἰς τὴν ὄψιν τοσοῦτον Ἰνδοξοί, ὅπου ἐνόμισα ὅτι ἦσαν ἄγγελοι ἐξ Οὐρανοῦ κατελθόντες. Λαβόντες δὲ ἐκ τῶν καρπῶν μοῦ ἴδωσαν εἰς βρώσιν, δείχνοντες σπάγγος, καὶ ἀγάπην πολλήν· εἰς ἐμέ. Ἐμείνα ἐκεῖ ἡμέρας ἑπτὰ, καὶ ἐρωτήσας αὐτοῦ· πόθεν ἦταν, καὶ πῶς ἦλθον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, μοῦ ἀπεκρίθησαν· ἐπειδὴ ὁ Κύριος σε ἀπέστειλε, νὰ σου εἰποῦμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἡμεῖς εἴμεθα ἀπὸ μίαν πόλιν καλομένην Ὁζύρουον. Οἱ γονεῖς μας εἶναι οἱ πρότεροι ἄρχοντες τῆς πόλεως, Βουλευταὶ τὴν ἀξίαν, εἴτινες μας ἔβλεπον εἰς τὰ γράμματα καὶ ἀριῶ ἐμάθαμεν τὰ κοινὰ, ἠθέλησαν νὰ μας στείλουν εἰς τὴν σπουδὴν νὰ μάθωμεν φιλοσοφικὰ καὶ ἡμεῖς ἀπερκαίσαμεν τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντες, νὰ μάθωμεν κἀλλίον τὴν οὐνοῦ σοφίαν. Καὶ οὕτως ἐρύγαμεν κρυφὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα μας, καὶ ἦλθαμεν εἰς τὴν Ἐρηρὸν βασιλεύοντες ὀλίγους ἄρτους καὶ ὕδωρ μέτριον, τὰ ὅποια μας ἐβόησαν μίαν ἰσθμίδα. Ἐπειτα ἐπεράσαμεν ἡμέρας πολλὰς πεινῶν καὶ κραιπαθειῶν, μὴ ἠξιοῦντες πῶς νὰ πράξωμεν· καὶ τότε βλέπομεν ἐνώπιον ἑαυτῶν ἄνδρα Ἰνδοξόν, ὁ ὅποιος μας ἔφερεν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ μας παρέδωκεν εἰς ἄριον γέροντα, ὅστις ἔζητεν ἕνα χρόνον διδάσκων ἡμᾶς πῶς νὰ δουλεύωμεν τῷ Κυρίῳ καὶ πληρωθέντες τοῦ χρόνου, ἐτελειώθη ὁ ὅσιος, καὶ ἴδω ἔργον ἐξ χρόνου ἐνταῦθα ὅπου δὲν ἐτάχηναι ἄρτον, ἢ ἄλλαν τινα βρώσιν, εἰ μὴ μόνον ἀπὸ τῶν καρπῶν τούτων τῶν

δένδρων. Τὰς πάντας ἡμέρας τῆς ἰσθμίδος εὐρίσκεται ἕκαστος ἐξ ἡμῶν χωριστὰ ἡσιχάζων, τὸ δὲ Σάββατον ἐνταμονόμεθα ἰδῶ καὶ κένομεν τὰς δύο ἡμέρας ἀδελφικῶς σιτιζόμενοι. Καὶ πάλιν ὑπάγομεν εἰς τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἴνας τοῦ ἄλλου δὲν ἠξεύρει τοὺς ἀγῶνας καὶ κατορθώματα. Ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτοῖς. Πόθεν κοινωνίται τὰ θεῖα μυστήρια; οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Διὰ τοῦτο συναζόμεθα καὶ ἡτοιμάσου νὰ κοινωνήτης αὐριον ὅπου ἔρχεται ἄγγελος Κυρίου καὶ μᾶς μεταλαμβάνει διὰ χειρὸς αὐτοῦ τὸ ἅγιον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἐχάρην· καὶ ἐμείνημεν ψάλλοντες ὄλην τὴν νύκτα, καὶ ὑμνοῦντες τὸν βασιλέα Χριστόν. Καὶ τὸ πρῶτον ἔλθων ἄγγελος Κυρίου, ὡτρυνόμεθα ὅτιμην καὶ εὐωδίαν τερπνὴν καὶ θυμασίαν καὶ ἐπληρώθημεν εὐφροσύνης ἐξ αὐτοῦ. Ἐγὼ δὲ ἡμεῖς ἐξεστηκῶς ὡσπερ νὰ ἦσαν εἰς τὸν Παράδεισον. Καὶ ἐνδυναμωθεὶς τῇ καρδίᾳ ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἠγάθη· καὶ ἀριῶ ἐκοιωνήσαμεν διὰ χειρὸς αὐτοῦ, μᾶς εὐλόγησε λέγων· ἀΓένοιτο ἐν ἡμῖν τὸ σῶμα τοῦτο, καὶ αἷμα τοῦ δεσπότη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τροφή ἄρθετος, καὶ ζωὴ αἰώνιος· καὶ ἀποκριθέντες μετὰ φόβου, εἶπομεν τὸ ἀμήν. Ἦτο δὲ ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ἐμείνημεν μετ' ἡμᾶς μεγάλην εἰς τὰς καρδίας μας, καὶ τότε εἶπε πρὸς μετ' ὁ ἄγγελος. Ἀπελθε Παρνούτιε εἰς τὴν Αἴγυπτον, κήρυξον εἰς τοὺς εὐειδέεις πάντα ὅσα εἶδες καὶ ἤκουσες εἰς τὴν Ἐρηρὸν. Ἐξαιρέτως δὲ τὰ περὶ ὀσίου Ὁουρρίου, τὸν ὅποιον σὲ ἠξίωσαν ὁ Κύριος καὶ ἀπήλαυσε καὶ σε συναριθμᾷ μετὰ τῶ ἀγίων αὐτοῦ. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ὅσιος πύχαρίστησε τῷ Κυρίῳ· καὶ ζήσας ὀλίγην ὄρην ἀπῆλθε πρὸς τὸν ποθοῦμενον, εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεκρυστον ἠδονὴν καὶ ἄρητον ἀγαλλίσκιν, ἧς ἀξιώθημεν καὶ ἡμεῖς ταῖς τοῦ Ὁουρρίου, καὶ Παρνούτιου, καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων περιδείαις. Ἀμήν.

